

ventionen Forpligtelse til i alle Tilfælde, uanset med hvilken Styrke det sker, med Magt at modsætte sig enhver Art af Neutralitetskrænkelser. Selv om andre i andre Lande har ment, at noget saadant er en Pligt for dem, kan det i hvert Fald ikke være retledende for Danmark, naar man ikke tør gentage Udtalelsen. Det vil jo ogsaa betyde enten Forudalliance eller Tilfældighed. Jeg har sagt før, at hvis Belgiens Neutralitet først var blevet krænket fra fransk Side, vilde Belgiens Stilling have været en helt anden, end den blev, saafremt det havde den Pligt, her er Tale om. — Derefter advarede det ærede Medlem stærkt imod, at vi opstillede noget, der i Udlandets Øjne kunde faa Udseende af et Skinforsvar, et Forsvar, der har Udseende af at være et Forsvar uden at være det, og det er meget muligt, at det kunde være farligt at gøre det. Det ærede Medlem kan imidlertid ikke mene, at vort Forslag rummer en saadan Fare. Der er ingen. Tværtimod argumenterer man jo saaledes: I undlader Forsvar. Saa kan det da aldrig blive et Skinforsvar. Derimod er jeg ikke sikker paa, hvad Udlandet vil sige om Ordningen af 1922. At Danmark — det lille Land, der maalt med de fleste Lande i Europa er et velstillet Land — kan gøre det, som det ærede Medlem Hr. Brorsen og de Konservative har nævnt, at det i 1922 kan foruddiskontere en Afrustning paa den Maade, at det kun uddanner hver fjerde af de vaabenføre Mænd som Soldater, kunde det ikke snarere faa Udseende af et Skinforsvar end det, vi her stiller op? Derfor, hvis der er Fare for et Skinforsvar, ligger Faren i Ordningen af 1922; ikke i det, vi møder frem med her. — Videre sagde det ærede Medlem: Danmark maa stille sig solidarisk med de andre Lande i Europa, vi kan ikke gøre os fri for det solidariske Medansvar. Men der er jo 4 Lande i Europa: Tyskland, Østrig, Ungarn og Bulgarien, som ved Tvang har en Ordning, der er mindre omfattende, end hvad vi foreslaar her. Hvor kan man, naar man i Fredens Interesse paabyder 4 Lande at indføre en saadan Ordning, sige, at det er Mangel paa Solidaritet fra vor Side, om vi reducerer vort Militærvæsen paa lignende Maade, som disse 4 Lande har gjort? Man kan ikke paastaa, at det skulde være Mangel paa Solidaritet.

Jeg har derefter nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Holstein. Jeg kan ikke nægte, at det ærede Medlems Udtalelser interesserede mig i meget høj Grad, for det er første Gang, saa længe

jeg har haft den Fornøjelse, kan jeg godt sige, at høre det ærede Medlems Udtalelser, at han har beskæftiget sig med Militærspørgsmaalet uden at sige det konservative Folkeparti Ubehageligheder, og det er betegnende. Det har ellers været det ærede Medlems Speciale. Jeg har siddet og frydet mig, saaledes som man altid gør, naar det indre Opgør i Familien finder Sted for aabent Tæppe, naar det ærede Medlem sagde sine kære — Meningsfæller var det en Tid, beslægtede, kan jeg sige, endnu, Ubehageligheder med Hensyn til Militærordningen. I Dag udelod det ærede Medlem dette, ja, jeg kan sige, det ærede Medlem gjorde endnu mere. Det ærede Medlem værnede om Ordningen af 1922 . . . . . Jo jo, det kan ikke nytte, det ærede Medlem holdt ligefrem en Formaningstale til Venstre om ikke at svigte Ordningen af 1922, ellers kan jeg ikke forstaa, hvad Mening der var i det, det ærede Medlem fremkom med. Sagde det ærede Medlem virkelig, at Ordningen af 1922 var saa elendig, at man maatte foretrække Afrustning fremfor at beholde den, saa har jeg overhørt det; det var jo den gamle Tone fra det ærede Medlem. Nej, det ærede Medlem havde travlt med at understrege, ligesom de to andre konservative Talere, at Begivenhederne i Locarno havde Betydning, men han havde lige saa travlt som de andre to med at forsikre, at det var grumme lidt, og det kunde blive til slet ingenting. Under Finanslovbehandlingen fik jeg at vide af det konservative Folkepartis Ordfører (Pürschel), og jeg har igen faaet at vide i Gaar og i Dag af de tre Talere fra konservativ Side, at det Forslag, jeg kommer med her, er saa grufuldt, at der ikke kan være Tale om at lade det danne blot saa meget som Tilløb til et Forhandlingsgrundlag. Da jeg hørte dette under Finanslovbehandlingen, var jeg i og for sig noget ked af det, for vi vilde dog savne noget, hvis vi saa de Konservative sætte sig hen og sige: Det kan vi selvfølgelig slet ikke tale om. Nu glæder det mig, at man dog allerede har ofret 4 Timer paa det. Derved tillægger man det dog al den Interesse, man kan forlange, de Herre skal ofre derpaa. Jeg har ogsaa den Tro, at man vil fortsætte dermed, og at der vil komme mere. Men den Gang var det ikke en Gang et brugbart Forhandlingsgrundlag, og nu ofrer man det dog en saadan Interesse, at man forstaaer, at der dog maaske kan være Grund til, at man forhandler om det. De tre konservative Talere har altsaa nævnt Locarno,